

Arrest

nr. 51 330 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. FRANSIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 27 november 2001, verklaart er zich op 29 maart 2010 een tweede maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 28 juni 2010, verstuurd op 29 juni 2010.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Kabul. Van origine bent u Tadzjiek. Uw vader was van beroep politie-officier op de luchthaven van Kabul. Wanneer de Mudjaheddin Kabul veroverden, verloor uw vader zijn werk. Daarop startte hij een handel

in wisselstukken voor auto's. Op 9 agrab 1379 (Gregoriaanse kalender: 31 oktober 2000) werd uw vader door de Taliban opgepakt op beschuldiging van wapenbezit. Op 15 hoet 1379 (5 maart 2001) kwamen de Taliban bij u thuis langs en vertelden dat uw vader had verklaard dat u wapens in uw bezit had. De Taliban gaven u één dag om deze wapens aan hen te overhandigen. Vervolgens dook u onder bij uw oom in Kabul. Wanneer de Taliban de volgende dag bij u thuis kwamen, sloegen zij uw moeder en uw kleine broer. Vervolgens vertrok u samen met uw moeder, broers en zussen naar Parwan (district Jabal-us-saraj), waar Shura-e-Nezar aan de macht was. Op 27 à 28 assad 1380 (18 à 19 augustus 2001) kwamen leden van deze groepering langs om u op te eisen voor de krijgsdienst en werd u overgebracht naar hun "militaire universiteit", gelegen in het dorp Unara. Uw moeder zocht u er elke dag op en wou een ontsnapping uit het kamp opzetten. Enkele dagen later klauterde u samen met nog een andere jongeman over de muur. U liep vervolgens naar het busstation waar u een chauffeur vond die u naar Pakistan bracht. Daar ontmoette u uw smokkelaar die u vervolgens naar België bracht.

U vroeg hier asiel in België op 27 november 2001. Nadien vernam u via uw moeder dat de bewaker van het wapendepot van Shura-e-Nezar in Jabalussaraj werd vermoord. Het wapendepot was leeggehaald. Een arrestatiebevel werd tegen u uitgevaardigd door Shura-e-Nezar. U werd beschuldigd van moord, wapenroof en overlopen naar de Taliban.

Op 23 juli 2003 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Op 23 april 2004 besliste de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen eveneens u het vluchtelingenstatuut te weigeren.

Op 27 mei 2005 werd u in de gevangenis opgesloten op verdenking van verkrachting van een minderjarige. Op 18 november 2005 werd u in afwachting van uw proces in vrijheid gesteld. Uw aanvraag tot regularisatie van 13 maart 2006 werd op 18 augustus 2008 ongegrond verklaard. Een verzoekschrift tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 19 december 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Op 11 januari 2008 werd u opgesloten omwille van het misdrijf dat u in 2005 pleegde. U zou binnenkort de gevangenis kunnen verlaten maar u dreigt naar Kabul te worden gerepatriëerd.

U zegt dat u om drie redenen onmogelijk terug kan keren naar Afghanistan. Vooreerst vreest u nog steeds problemen met Shura-e-Nezar. Verder verklaart u dat u als kind politiek actief was onder het communistische regime van Najibullah. Dit zijn feiten die u eerder niet heeft vermeld. Voorts nam u in 2003 deel aan een hongerstaking in een kerk. Deze beelden gingen de wereld rond en zelfs uw familie kreeg ze te zien. Gezien uw aanwezigheid in een kerk zijn enkele van uw neven van mening dat u zich tot het christendom heeft bekeerd. Om die reden verwacht u dat zij zich tegen u zullen keren. Tot slot wijst u op de onzekere veiligheidssituatie in uw land van herkomst. Om die reden vraagt u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u één document voor. Het dient te bevestigen dat u eertijds een overheidsfunctie had en dat u vanuit die positie vijanden heeft gemaakt."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- een eerste asielaanvraag werd afgewezen op basis van verzoekers ongeloofwaardige verklaringen; ook de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen oordeelde dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers relaas;
- verzoeker legt geen enkel document voor dat de eerder vastgestelde bedrieglijkheid van zijn eerste asielaanvraag kan weerleggen;
- aan verzoekers vrees voor vervolging omwille van het feit dat hij als kind politiek actief zou geweest zijn in Afghanistan kan geen geloof worden gehecht;
- ook verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn deelname aan een hongerstaking in een kerk is volstrekt ongeloofwaardig;
- actueel is er voor burgers in Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c;
- verzoeker maakte zich in België schuldig aan een ernstig misdrijf waardoor hij op basis van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept een schending in van de materiële motiveringsplicht en geeft een theoretische uiteenzetting van de vluchtelingendefinitie zoals deze bepaald werd in artikel 1A(2) van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker besluit dat, gelet op zijn vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens het interview op het Commissariaat-generaal en gelet op de stukken die werden neergelegd tijdens het interview en de stukken die aan huidig verzoekschrift werden toegevoegd, er geen redelijke twijfel kan bestaan aangaande de gegrondheid van de vrees die verzoeker dient te ondergaan. Verzoeker besluit dat zijn zus, P. A., met wie verzoeker een nauwe band heeft de status van vluchteling heeft bekomen en dat haar vluchtrekenen *mutatis mutandis* ook op verzoeker van toepassing zijn.

2.2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de aanvragen om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van deze instanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen heeft op 23 april 2004 de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2003 bevestigd. De motieven van deze beslissing kunnen bijgevolg niet langer betwist worden en de er in vastgestelde ongeloofwaardigheid staat aldus vast. De bevoegdheid van de Raad is in casu beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen, behoudens wanneer het een bewijselement betreft dat van dien aard is dat de eerdere beslissing anders zou geweest zijn indien dit element ten tijde van de eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen.

Verzoeker verklaart naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag dat hij niet terug kan naar Afghanistan omdat hij nog steeds problemen vreest met Shura-e-Nezar, dat hij als kind politiek actief was onder het communistisch regime van Najibullah en dat hij in 2003 deelnam aan een hongerstaking in een kerk waarvan beelden de wereld rondgingen waardoor zijn familie in Afghanistan ervan overtuigd is dat hij zich bekeerd heeft tot het christendom.

Met betrekking tot de door hem voorgehouden vrees voor vervolging vanwege Shura-e-Nezar legt verzoeker verschillende documenten neer. De brief van de (directeur van de) Raad van verbetering en beslissingen van Ghalecheh Sahabzadeha met vertaling, gevoegd bij zijn verzoekschrift stelt dat verzoekers leven in gevaar was vanaf de val van het regime van Najibullah omdat hij door zijn werk en zijn verplichtingen een aantal mensen tot vijanden heeft gemaakt. Per fax legt verzoeker vervolgens op 24 augustus 2010 nog drie documenten neer waaronder een petitie met vertaling die bevestigt dat een militair strafdossier tegen hem is opgesteld wegens zijn desertie, het stukmaken van een hangslot van de munitieopslagruimte en het meenemen van bepaalde wapens. De twee overige documenten, met vermelding 'Asifi Asadullah bijlage 1' en 'Asif Asadullah bijlage 2' zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor ze niet in overweging worden genomen op grond van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met betrekking tot de brief en de petitie stelt de Raad vast dat het om gesolliciteerde documenten gaat die alleen al om deze reden weinig bewijswaarde hebben. Hoe dan ook hebben documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde in geval van een geloofwaardig relaas, *quod non*. Al bij de eerste asielaanvraag werd immers zowel door de commissaris-generaal als door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen vastgesteld dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn beweerd problemen met de Shura-e-Nezar niet geloofwaardig waren.

Waar verzoeker verwijst naar de problemen die hij zal ondervinden ten gevolge van zijn politieke activiteiten tijdens het regime van Najibullah merkte de bestreden beslissing terecht op dat het onwaarschijnlijk is dat een kind van tien jaar daadwerkelijk zulke activiteiten zou hebben uitgeoefend en de overheden hem daar bovendien twintig jaar later zouden op afrekenen. Alleen al de vaststelling dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag hierover met geen woord gerept heeft is reeds voldoende om aan dit aspect van zijn tweede asielaanvraag verder geen geloof te hechten.

Verzoekers vrees voor vervolging omwille van zijn deelname aan een hongerstaking in een kerk in 2003 ten slotte is evenmin aannemelijk aangezien verzoeker deze feiten nooit eerder heeft ingeroepen. Dat verzoeker zeven jaar heeft gewacht alvorens deze problemen in te roepen relativeert op ernstige wijze de voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoeker verwijst ten slotte naar de vluchtelingenstatus van zijn zus P. A.. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker in de (door verzoeker ingevulde) rubriek 'samenstelling familie' van het vragenformulier van 3 januari 2002 aanwezig in het administratief dossier slechts één zus vermeldt met een andere naam, merkt de Raad op dat hoe dan ook ieder dossier op zijn individuele merites moet worden beoordeeld.

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.4. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op zijn aangehaalde asielmotieven en verwijst naar de algemeen gekende onrustige situatie in Afghanistan. Verzoeker wijst er op dat hij afkomstig is van Kaladzja, hetgeen geografisch volgens verzoeker te situeren is tussen Kabul en Logar. Verzoeker haalt aan dat Logar een provincie is die in het algemeen door het CGVS wordt aangenomen voor subsidiaire bescherming. Verzoeker haalt aan dat hij door het plegen van één strafbaar feit in België in de gevangenis is beland, maar hij zou heden - na een lange periode van detentie - tot inkeer gekomen zijn. Verzoeker wijst er op dat het openbare orde criterium "an sich" niet volstaat om aan hem het statuut van subsidiaire bescherming te weigeren. Verzoeker heeft zich volledig geïntegreerd in de gemeenschap, hij zou duurzaam verankerd zijn en hier een privé- en gezinsleven uitoefenen in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeker haalt verder nog aan dat hij sinds 5 jaar aanwezig is op het Belgische grondgebied, wat een langdurig ononderbroken verblijf betreft.

2.5. De bestreden beslissing heeft dienaangaande terecht vastgesteld dat verzoeker dient uitgesloten te worden van de subsidiaire bescherming. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in februari 2008 door een Belgische rechtbank werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar voor feiten zoals vastgesteld in het vonnis aanwezig in het administratief dossier. Artikel 55/4 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien het hier brutale feiten van verkrachting betreft, uitgevoerd in bende op een verstandelijk gehandicapt en dus volkomen weerloos meisje, kan niet worden betwijfeld dat dit misdrijf 'ernstig' is. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij door het plegen van één strafbaar feit in België in de gevangenis is beland, maar dat hij nu - na een lange periode van detentie - tot inkeer is gekomen, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent de brutale aard van de feiten. Betreffende verzoekers bewering volledig geïntegreerd te zijn in de gemeenschap, duurzaam verankerd te zijn en hier een privé- en gezinsleven uit te oefenen in de zin van artikel 8 EVRM, kan niet worden ingezien hoe de bestreden beslissing voornoemde artikel schendt daar verzoeker geenszins met concrete elementen aantoont op welke wijze de bestreden beslissing zijn privé-, familie- en gezinsleven schendt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER